

OBLEČENÍ – A ZÁLEŽÍ NA TOM?

MARTIN K.

(Tursko, červenec 2009)

Jsme lidem, který je zmítaný vším, co se okolo děje. Amen? Četl jsem článek o teploměru a termostatu. Přistál mi na stole nebo jsem na něj narazil v počítači. Hodně mě oslovil. Psalo se v něm, že jednomu člověku nefungovalo topení. Vypadalo to na kotel. Zavolał tedy opraváře. Ten topení opravil a vysvětlil, že byl problém s termostatem. Majitel se zeptal: „Teplotu mi to tady ale ukazuje dobře, ne?“ Opravář odpověděl: „To není termostat, to je teploměr.“ „Jaký je mezi tím rozdíl?“ „Teploměr reaguje na teplotu okolí, zatímco termostat teplotu nastavuje. Řeknete mu, jaká teplota má okolo být, a on ji nastaví.“ Tyto informace pro vás nejsou asi nic nového, ale dotyčný autor psal: S námi je to stejné. Někteří z nás fungují jako teploměr, ale Bůh chce, abychom byli termostat. To znamená, že někteří z nás reagují na dění okolo nás. Okolo nás je smutno, tak jsme smutní. Okolo nás je beznaděj, tak nemáme naději. Okolo nás se něco děje, nálada stoupá, tak to následujeme. Amen? To je teploměr. Když ho budete přenášet z místnosti ven, do ledničky, do pece, bude na to reagovat. Bude takový, jaké je jeho okolí.

K tomu nás Bůh ale nepovolává. Když se podíváte na Ježíšův život, tak byl termostatem. Když všichni okolo něho zněli hrdinně, říkal: „Nenechte se mýlit.“¹ Když naopak byli v depresi, tak se ptá: „Proč se bojíte?“ Co dělá teploměr, když je okolo bouřka? Panikaří. Co dělá termostat? Spí. On je ten, kdo nastavuje prostředí. Když Ho někdo vzbudí, dívá se na situaci pohledem: A co se vlastně děje? Bouřka? A co? Učedníci volají: „Vždyť zahyneme!“ Ale vždyť nemůžeme zahynout!² ...

¹ Lukáš 22:33-34 – „A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jít. On pak dí: Pravím tobě, Petře, nezazpíváš dnes kohout, až prve třikrát zapříš, že neznáš mne.“

² Matouš 8:25-26 – „A přistoupivše učedníci jeho, zbudili jej, řkouce: Pane, zachovej nás, hynemeť. I dí jim: Proč se bojíte, ó malé víry? Tedy vstav, přimluvil větrům a moři, i stalo se utišení veliké.“

A kdyby se loď potopila, tak půjdeme pěšky!³ Rozumíte mi? Přemýšlí úplně jinak. Amen? Ježíš se nenechal viklat okolnostmi. Když učedníci na hoře proměnění uviděli Ježíše s Mojžíšem a Eliášem, říkali: „Postavíme ti stan.“ Ježíš reaguje: „V klidu.“ (Mk 9:2-9) Nebo když chtěli sedět po Jeho pravici a po Jeho levici, říká: „V klidu, v klidu, mluvíme o tom, že půjdu na kříž, víte?“ (Mk 10:35-40) Na druhou stranu, když byla panika, tak Ježíš řekl: „Ne, ještě není můj čas.“ (J 7:8,30)

Pojďme se vzepřít tomu, abychom byli teploměry, abychom podléhali okolnostem a všemu, co se okolo nás děje. Buďme těmi, kteří to budou měnit. Kde ale vezmeme tu správnou teplotu? Od Hospodina. On nám ji poví. Víte, ani termostat ji nemá sám v sobě. Musíte ji nastavit vy. Dnes už máme komplikovaný termostat, kdy můžete určit, jaká teplota má být večer, v noci, ve dne. Termostat nedělá nic jiného, než že ji přenáší na okolí. Bůh, Pán svého domu, rozhodne: „Chci, aby to bylo takto.“

Svět a okolí na vás tlačí. Každý z nás se skládá z ducha, duše a těla. Tělo je napojené na svět, který tlačí a říká nám, jací máme být, jak máme fungovat, jak se máme mít. Na druhé straně je duch, který je u křesťanů plný Boha a říká nám něco zcela jiného. Říká nám, jaká teplota má být. Mezi tím je naše duše, která se „rozhoduje“. Buď bude teploměr, přikloní se ke světu a bude se mít a jednat podle toho, jak tělo okolí vnímá, anebo bude termostat, který se přikloní k duchu, a podle toho, co vnímá duch, bude reagovat a ovlivňovat svět. Rozumíte tomu? Duše je ta, která rozhoduje. Vaše tělo vnímá zimu, horko, když bude krásné počasí, tak vám řekne, že se máte mít dobře. Když bude škaredé počasí, bude pršet, řekne vám, že máte být smutní. Je to tak? Co ale říká Bůh?

Cítím potřebu nás povzbudit, abychom se nenechali zviklat. Posilněme se v Hospodinu jako David, který navzdory dění okolo sebe učinil to, co po něm Bůh chtěl. Ale abychom to uměli, musíme vědět, jaká je v tu chvíli Boží mysl. Musíme vědět, jaká je Boží mysl. Musíme plakat s Bohem, hněvat se s Bohem, být neklidní s Bohem i převracet stoly s Bohem. Víte, když vešli do chrámu a uviděli tam prodavače a směnárníky, učedníci se hned dívali do kapsy, jestli mají na koupi holoubka nebo

³ Matouš 14:26-29 – „A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, zarmoutili se, řkouce: Obluda jest. A strachem křičeli. Ale ihned Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se. I odpověděv Petr, řekl: Pane, jsi-li ty, rozkažiž mi k sobě přijíti po vodě. A on řekl: Pojď. A vystoupiv Petr z lodí, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi.“

něčeho takového. Když to viděl Ježíš, něco v něm povstalo. (Jan 2:14-17) Nenechal se ovlivnit prostředím. Něco v něm povstalo a v nás to musí povstat také! Musíme obrátit stoly, vzít bič a říct: Takhle přece ne!

Říká se, že nás prostředí formuje. Znáte tu frázi? Co ale říká Bůh? „Formujte prostředí!“ Amen. Věříte v tlak vrstevníků? Jasně, tlak vrstevníků existuje, ale vy musíte tlačit na druhou stranu! Musíte tlačit vrstevníky. Věřím tomu, že bychom měli být těmi, kdo ovlivňují a tlačí. Nedovolme, aby věci tlačily na nás, tlačme my na ně!

Jednou jsem byl v „evangelizačním“ stanu, kde se děly strašné věci. Kázalo se tam učení torontského „požehnání“ a lidé tam dělali prapodivné věci. Nechce se mi o tom ani vyprávět. Lidé v tom městě zakazovali dětem, aby do toho stanu chodily, protože se tam dějí orgie. Nevěřil jsem, že by se křesťané mohli nechat tak oklamat. Nevěřil jsem, že je to možné. Bylo to zvláštní. Lidé, kteří byli relativně střízliví, pod tlakem okolí podléhali. Večer jsem do toho stanu zašel. Postavil jsem se tam a okolo mě se udělal kruh, ve kterém to běsnění přestalo. Říkal jsem si, že je to zvláštní, a šel jsem na jiné místo. Nic jsem neříkal, jenom jsem tam stál a znovu to kolem mě přestalo. Šel jsem na další místo, postavil jsem se, a stalo se to samé. Jedna paní, která tam rozdmýchávala atmosféru, si toho všimla a řekla mi, že to ruším. Zeptal jsem se: „A co dělám?“ „No, vždycky se někam postavíš a okolo tebe to přestane. Musíš jít ven, jdi odsud pryč.“ Tak jsem odešel.

Bůh nás volá, abychom se vzepřeli tomu, co se děje okolo nás. Vyzývá nás, abychom v duchu použili autoritu a vzepřeli se. Navzdory okolnostem. Povzbuzuje nás, abychom povstali a dělali věci, které jsou divné, protože neodpovídají okolnímu tlaku. Všichni jdou jedním směrem, a vy opačným. Kéž by nám Bůh otevřel oči! Kéž bychom dokázali povstat! Dnes je doba apatie. Je to tak? Je doba únavy, kompromisu a neúcty. Bůh ale nechce, abychom to přijali. Nechce, aby církev reflektovala náladu a atmosféru ve světě. Chce, aby se jí vzepřela a jednala jinak. Chce, aby jednala tak, jak bude jednat Bůh. Proto se nemůžeme dívat na svět, ale musíme se dívat na Hospodina, abychom viděli, jací máme být a jaká má být naše duše. Velmi se to týká našich dětí, ale nejen jich. Týká se to nás všech.

To byl zatím úvod. ☺ Měl jsem na mysli něco jiného, a teď nevím, co z toho mám říct. Dám vám vybrat. Chcete, abych vám pověděl o oblečení? O tom už jsme dlouho nemluvili, že? Nebo něco o Boží slávě?

Nebo o stánku? Nebo o Boží nevěstě? O stánku? Dobře, začneme stánkem.

Bůh nám dal stánek a v něm cíl. Jaký je záměr stánku? Abychom se potkali s Bohem. A nejenom to, ale abychom byli takoví, jaký je Bůh. Amen? Jakým způsobem to Bůh ukazuje? Co je vrchol stánku? Je to něco, co je víc než archa, víc než truhla. Je to šekína sláva. Nejde tam ani o truhlu, ani o anděly. Ale o to místo, kam sestoupila Boží sláva, která všechno zastínila. Co znamená Boží sláva? Na co kněží čekali? Jestli Bůh obět přijme, nebo nepřijme.

Stánek byl stavěn podle instrukcí. My se instrukcím bráníme, bráníme se zákonům. Dnes je taková doba, a tak se církve brání zákonům. Jen aby náhodou někdo neměl nějaké pravidlo. Ale Bůh dal přesné instrukce: Bude to takto. Když Uza vztáhl ruku, aby zachytil padající truhlu smlouvy, když ji nesli jinak, než měli, co Bůh udělal? Udělal s nimi jednání a řekl: „Prosím vás, ne, ono je to třeba trošičku jinak...“ Ne, Uza na místě zemřel! (2Sam 6:3-7) Bůh má svůj způsob, jakým chce, abychom k Němu přistupovali. Tak Bůh přikázal postavit stánek, a řekl: „Stvrdím to dílo svou pečeti, tím, že tam bude moje přítomnost, moje sláva.“⁴

Když se Boží sláva vzdaluje, znamená to, že Bůh říká: „To není správně! To není dobře!“ Víte, co se stalo s Élím a jeho syny. Bůh řekl: „Tohle není dobře.“ Když jeho synové zemřeli, i Élí zemřel, a jeho snacha prorokovala. Nazvala svého syna Ichabod a řekla: „Boží sláva se vzdálila.“ (1Sam 4:21) V Bibli vidíme dvě věci. Jednak přítomnost Boží, když Boží sláva přichází, a jednak vzdálení Boží, když Boží sláva odchází. Potřebujeme uvidět a pochopit, že cílem je Boží sláva. Co totiž Boží sláva udělá? Převýší a nahradí lidskou slávu. Všechny věci, které byly do té doby vidět, Boží sláva zastíní.

A tak Bůh chce, abychom nebyli obnaženi. Víte to? Nevím, jaký máte křesťanský nebo teologický názor na oblečení. Byl jsem na konferenci v Americe a mluvil jsem o tom, že lidé říkají: „Na tom přece nezáleží.“ Co si o tom myslíte vy? Záleží na tom, nebo nezáleží? Záleží.

⁴ Exodus 40:33-34 – „Naposledy vyzdvihl síň vůkol příbytku a oltáře, a zavěsil zastření brány síně. A tak dokonal Mojžíš dílo to. Tedy přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Hospodinova naplnila příbytek.“

Leviticus 9:6 – „I řekl Mojžíš: Toto jest ta věc, kterouž přikázal Hospodin. Vykonejtež ji, a ukáže se vám sláva Hospodinova.“

Záleží Bohu na tom, jak jsou lidé oblečeni? Určitě. Přijde vám, že Bohu záleželo na tom, aby byl stánek postavený přesně? Bylo to důležité? Pojďme se podívat do 25. kapitoly knihy Exodus. Celá kapitola mluví o nábytcích, které mají být ve svatyni. To je dost. Kapitola 28 je ale podstatně delší. Popisuje, jak má být oblečený Aron a jeho synové. Mohli bychom dlouho vyprávět o svatyni a o jednotlivých nábytcích ve stánku a stejně veliká kniha by mohla vzniknout na téma, co měl Aron na sobě. Amen? Tady budeš mít zvoneček a jablíčko, tady budeš mít 12 kamenů a bude to na zlaté desce. Teď mi řekněte, že Bohu nezáleží na oblečení!

Proč Bůh zvolil takovou věc? Proč se Bůh zabývá módou? Mimochodem, Bůh byl první módní návrhář. Adam s Evou byli první, koho oblékl. Tehdy „letělo“ kožené oblečení. ☺ Proč si myslíte, že Bůh řekl, když byli oblečeni do něčeho jiného, že to je špatně? Musíte být oblečeni do kůže. Musíte být oblečeni do kůže, za kterou bylo zapláceno smrtí. Rozumíte mi? Ještě mi řekněte jednu věc: Myslíte si, že Adam s Evou byli nazí, než zhřešili? Opravdu si myslíte, že Adam s Evou chodili po zahradě Eden a nevšimli si, že jsou nazí? Myslíte si, že byli méně inteligentní? Nebyli nazí, protože to není Boží princip. Byli oblečeni do Boží spravedlnosti. Když zhřešili, byla najednou Boží spravedlnost pryč. Podívali se na sebe a zjistili, že jsou nazí. Pocit nahoty je pocit, který nám dává Bůh.

Pokud jste nazí, měli byste se stydět. Svět říká něco jiného: Nestyděte se. A lidé chodí čím dál víc nazí. Začíná to tím, že se oblečení zkracuje a zkracuje, až už není co zkracovat. Někteří lidé dnes mezi sebou chodí úplně nazí. Jsou celé pláže, kde lidé chodí nazí, a dokonce na většině pláží na světě už lidé chodí téměř nazí. Dámy chodí nahoře bez a nestydí se. Stydíte se, když jste nazí? Měli byste! Má to být přirozené, protože je to něco, co Bůh do člověka vložil. Je to signál, že něco je v nepořádku. Máte tak rozpoznání, že něco je špatně.

Bůh chce, abychom pochopili, že když jsme nazí, potřebujeme se obléct. Adam s Evou se oblékli, ale oblékli se jinak. Kdo vymyslel celý princip oblékání? Kdo ho zavedl, kdo o něm v Bibli mluví? Bůh byl první módní návrhář, když řekl: „Ne, ne, fíkové listy ne, to je špatně.“ Proč na tom záleží? Myslíte, že byli málo přikrytí? Bylo to nepraktické? Bůh říkal ne, protože to odporovalo záměru a určité zprávě, kterou musí naše oblečení zvěstovat. Vaše oblečení musí lidem kolem vás zvěstovat, že to už není spravedlnost, kterou jste oblečeni. Vaše oblečení zvěstuje to, co se

stalo, co se muselo stát a co se bude muset v budoucnu stát, abyste mohli být znova oblečeni. Někdo musí zemřít. Rozumíte mi? Myslíte, že Bohu záleží na oblečení? Bezpochyby ano. A proč? Protože to, co si oblékáme, něco světu zvěstuje. Nenechte se oklamat, že tím nechcete nic říct. Pokud budete oblečeni způsobem, který nechce nic říct, tak říkáte: „Nechci nic říct.“ Pokud si na sebe bez přemýšlení obleču první tričko, které popadnu, a první kalhoty, které jsou na řadě, a je mi jedno, kam jdu, za kým jdu a co tam budu dělat, tak říkám: „Mně je to jedno. Nemám žádnou úctu k vám ani vůči světu ani vůči pravidlům.“ To říkáme. Dnes se tomu říká ležérní elegance. Pokud si vezmu kalhoty s dírou a příliš velkou košili, co tím říkám? Mně je to jedno. Neuznávám žádná pravidla. Neuznávám, že někdo řekl, že něco je správně, a něco špatně. Vzpoura! Je to tak. Když mám cvoky na bundě, co tím o sobě říkám? Nenechte se oklamat. To, co máme oblečené, zvěstuje nějakou zprávu. Bohu na tom velmi záleží.

Uvažovali jsme o tom, že bychom někdy mohli udělat módní přehlídku pro děti. Vzali bychom nějaké katalogy, vystříhali obrázky a povídali si o tom, co si myslí, že je spravedlivé, a co nespravedlivé. Pak bychom vyřadili nespravedlivé obrázky na jednu stranu, spravedlivé na druhou stranu a hledali bychom prvky, které nám mluví o spravedlnosti nebo nespravedlnosti. Kristýnka někde našla krásnou otázku: Zeptejte se svých dětí, hlavně dcer, ale i synů, s jakým záměrem se oblékají. Jaký mají v oblékání cíl? Vy jste nevěděli, že máme mít cíl? Nevíte, že lidé mají v oblékání cíl? Mají, jen o něm někdy nepřemýšlí. Nenechme se mýlit. Hodně na tom záleží. Čeho chceme docílit?

Někdy se mi zdá, že u dětí čekáme na určitý věk, ve kterém „to“ přijde přirozeně! Nepřijde, jenom se to schovává do jiné formy, která není tak nápadná. Co si myslíte o malých dětech, které běhají nahé na písčovišti? Nikdy jste to neviděli? Ale jistě! Hlavně u vody, u rybníka. Je to dobře, nebo špatně? Nechali bychom to? Vždyť to jsou malé děti, ještě nic nechápou. Na co čekáme? Víte, svět vyučuje děti už od malička. Ony se na to dívají, zvykají si a stává se to normou. Děti se učí nestydět se. Děti by se měly stydět! Někdy dokonce rodiče chodí doma nazí nebo polonazí. I křesťané. Proč? Říkají: „Jsme doma, tady se nemusíme stydět.“ Nestydíme se? Nerozumíme, že tím ukazujeme nějakou zprávu, která je v rozporu s Božím záměrem? Bůh nám říká, abychom se oblékli. Abychom se přikryli. Nevěřím, že je spravedlivé, abychom děti učili tyto principy, a přitom se doma promenádovali v trenkách, protože je přece léto, tak co. To je něco nespravedlivého. Nebudme teploměry, které

odráží názory a chování světa. Ale jako termostat se ptejme: „Bože, jak bys chtěl, abychom byli oblečeni?“

Moje děti jsou oblečeny určitým způsobem. Proč si myslíte, že jsou tak oblečené? Myslíte si, že to od narození samy chtěly, anebo je to proto, že jako jejich otec chci, aby mě svým oblečením reprezentovaly? Děti to po čase přijmou. Dnes bych těžko donutil nejstarší dceru jít na shromáždění v kalhotách. Takže to přijaly do sebe a to je dobře. Ale začíná to tím, že jako otec mám právo určovat, jak moje děti budou oblečené. Slyšíte to? Řeknu vám tu větu ještě jednou. Jako otec mám právo určovat, jak budou moje děti chodit oblečené, aby mě reprezentovaly. I Bůh jako Otec má právo určovat, jak mají chodit Jeho děti oblečené, aby Ho reprezentovaly. Anebo myslíte, že On jako Otec na to má menší právo než já? Myslíte si, že otec má právo vyjadřovat se k tomu, jak mají chodit oblečené jeho děti, aby ho reprezentovaly? Někdy se u menších dětí stane, že vyběhnou polonahé, upadne jim plína nebo něco takového. Co v tu chvíli udělá rodič? Skočí po dítěti, protože to je i jeho ostuda. Není to ostuda jenom toho dítěte, ale i rodiče. Lidé jsou pochopitelně shovívaví a občas se taková situace stane, ale děti tím vystavují rodiče určité ostudě. Je to tak? Svým způsobem vystavujeme ostudě našeho Otce, když říkáme: „Jsem Kristův.“ Když se lidé na nás podívají, udělají si obrázek o našem Otci.

Když jdeme s rodinou do obchodu, všichni lidé se otočí. Zažil jste to někdo? Ti lidé se otočí už jenom kvůli tomu, jak jsme oblečeni. Jako bychom byli odjinud. Myslím, že se to stalo sestře Evě, když jsme byli na Jamajce. Prodavač jí chtěl něco prodat, ale protože nevěděl, jak se jmenuje, z dálky na ni volal: „Hej, ty křesťanská ženo!!“ Kdybyste se rozhlédli okolo, okamžitě byste viděli rozdíl mezi věřícími a nevěřícími. Ten Jamaičan asi nebyl věřící. Byl to prodavač, který chtěl na parkovišti něco prodat. Ptali jsme se ho, proč na ni tak volal, a on řekl: „Tak se na sebe podívejte, mně je přece jasné, že jste křesťané.“ Víte, jak jsme vypadali? Úplně normálně. Co myslíte, že jsme měli oblečeného? Košili, tričko, kalhoty nebo šaty. To je, prosím vás, křesťanské oblečení. ☺ To znamená, že lidé okolo museli mít oblečeného něco jiného, nebo něco neoblečeného.

Kdybych si myslel, že to je jenom nějaká drobnost, tak bych tady netrávil ani váš, ani svůj čas. Ale věřím, že nás Bůh nabádá, abychom začali přemýšlet o oblečení. Naše oblečení je jenom stín Božího záměru.

Je to jenom předobraz, stín. Víte, jaký je rozdíl mezi stínem a realitou? Obrovský. Stín je dvourozměrný, nebarevný, šedivý. Představte si, že bych vám řekl: „Ukážu vám svou nádhernou ženu.“ Těšili byste se, ale já bych vám ukázal jen její stín. Řekli byste: „Aha, to je dobré. Ona je těhotná?“ Já na to: „No, ona je těhotná, ale není nádherná?“ „Ano, asi ano, ale musím dost zapojit fantazii a víru v to, co říkáš.“ Pochopte, že rozdíl mezi stínem a tím, co Bůh chce opravdu říct, je obrovský. Bůh k nám mluví v obrazech proto, aby pozdvihl naše přemýšlení. A tak zatímco bojujeme s oblečením, jak má být dlouhé nebo široké, uniká nám záměr, který Bůh chce mít v nás.

Bůh vás nabádá, abyste se oblékli. Víte to? Ve Zjevení, v Izaiáši, ve Starém zákoně, v Novém zákoně vám Bůh říká: „Oblečte se!“ Proč? Co nám říká svět? Svlékněte se. Je to tak, nebo si vymýšlím? Vnímáte ten trend? Bůh vám naopak říká: „Oblečte se, chodit nazí je ostuda.“ Pojd'me se podívat třeba do Izaiáše 52:1: *„Probud' se, probud' se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, město svaté; neboť nebude již více na tě dotírati neobřezaný a nečistý.“* Kdo je Sion? To jsme my! Bratří, tak vám praví Hospodin: „Probud'te se! Probud'te se, oblečte se ve svoji sílu!“ Co je to oblečení? Když se podíváte na člověka, co vidíte? Jeho oblečení, že? Jeho oblečení, skrze které vám něco říká, aniž by promluvil jediné slovo. Když jsme oblečeni v sílu, musí to být na nás vidět. Oblečte se v sílu! Navlékni si sílu, aby když tě někdo uvidí, uzřel sílu. Bůh chce, abychom se jako Sion, jako církev, oblékli, aby bylo vidět, že máme sílu. Potom se lidé budou ptát: „Kdo ti dává sílu? Kde tu sílu bereš?“

Bůh chce, abychom se oblékli. Sione, obleč se v sílu! Obleč se v roucho okrasy své! Myslíte si, že Bůh chce, abychom se okrášlovali? Ano. Pochopitelně, on to koriguje, abychom se náhodou neokrášlovali jinak, než chce. Ale Bůh chce, abychom se okrášlovali. Co myslíte, že dělá nevěsta? Připravuje se, obléká, umývá, upravuje si vlasy, zdobí se. Nevěsta na tom pracuje. Na koho všichni na svatbě čekají? Na příchod nevěsty. A jaká bude? Krásná. Už jste někdy slyšeli, že by se říkalo, že ženich byl krásný? Krásná je nevěsta, že ano? Proč si myslíte, že to tak je? Bůh to tak stvořil.

Čeká se na nevěstu, že se ozdobí, bude krásná a bude zvěstovat nějakou zprávu. Nevěsto Beránkova, jak jsi na tom? Když vyjdeme ven a půjdeme vstříc ženichovi, všichni lidé na svatbě by měli zůstat koukat.

Neměli bychom se začít oblékat a ozdobovat? Neměli bychom se zeptat na vkus našeho muže? Našeho Beránka? Jak chce, abychom chodili? Chce, abychom chodili v síle. Abychom se oblékli.

Byli jsme se nedávno podívat v Osvětimi. Průvodce nám vyprávěl, že nacisté nejprve chtěli vzít lidem důstojnost. Židovky tehdy nosily dlouhé vlasy, a tak je nejdřív ostříhali dohola nebo nakrátko, svlékli je do naha a přede všemi je ve velké koupelně stříkali hadicí, aby je „umyli“. Myslíte si, že je chtěli umýt? Těžko. Dělali to proto, že je chtěli zlomit. Bylo až neuvěřitelné, že během této první „procedury“ zlomili vůli a chuť lidí s čímkoliv bojovat. Do jisté míry přestali být lidmi. Průvodce mluvil o tom, že pokud je žena krásná, má v sobě sílu. To musíte posoudit vy, dámy, ale určitá síla je v tom, že se cítím důstojně. Je to tak? Vysmáli se jejich důstojnosti, když je tam nechali stát ostříhané dohola a nahé. Najednou nejsou lidmi, stal se z nich vězeň číslo xy. Navlékli je všechny do stejného vězeňského pyžama, dali jim na nohy dřeváky a nechali je takhle fungovat. Dábel moc dobře ví, jak ponížit, jak vzít slávu. Ty ostříhané paní v pyžamu na fotkách už ani úplně nebyly paní, rozumíte mi? Cítíte z toho potupu a „neslávu“. Toto dělá svět. Toto dělá ďáblova přítomnost.

Naopak v Boží přítomnosti žena musí kvést. Je oblečená, je krásná. Její dcery musí být krásné. Důstojné. Ukazují tím, že jsou v prostředí někoho, kdo o ně pečuje. Píše se, že žena je sláva svého muže. Co to znamená? Bratr Burt nebo bratr duCille vždycky říkali: „Když se podívám na vaši manželku, vidím, jak jste na tom duchovně.“ Zvláštní, že? Žena je sláva, protože ukazuje, že je o ni dobře pečováno. Amen? Ženy v koncentračním táboře pochopitelně také ukazovaly, jakou „péči“ měly. Nemělo by to tak být s námi, když přijímáme Beránka? Nemělo by na nás být vidět, kdo je naším ženichem? Nemělo by to být vidět na naší chůzi, na našem oblečení – duchovně řečeno?

Pojďme se ještě podívat na několik drobností do Zjevení. Mluvili jsme o stánku. Všimněte si, že Bůh mluvil o slávě, která zastíní celý stánek, ale všimněte si také, jak si dává pozor, aby všechno dřevo bylo potaženo zlatem. To je oblečení, ne? Je to stejný princip: Přikryté, „aby se neokazovala hanba nahoty jeho“. Bohu záleží na tom, abychom byli pokryti zlatem. Nadále budeme lidmi, naše duše bude nadále lidská, ale musí na nás být vidět Boží charakter. Necht' spravedlnost je něco, co nás inspiruje, co hovoří o Bohu, co ukazuje na Otce a je jako vůně. Některým

je to vůně a některým zápach, ale vyjadřujeme, že vycházíme z Boží přítomnosti, a ukazujeme na Hospodina.

Podívejme se do 21. kapitoly Zjevení: „*Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo. A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sestupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.*“ Tady se jasně mluví o tom, že nevěsta sestupuje okrášlená svému muži. Poznáte nevěstku? Na první pohled, že? Vidíte nějakou paní, která stojí na ulici, a není to nevěstka. Prostě tam jde paní s nákupem. Potkáte jinou paní a řeknete: „To je nevěstka.“ Podle čeho? Podle toho, jak je oblečená? Ano, je to tak, protože tam dochází k nějakému kompromisu, ke smilstvu. Jak dochází ke smilstvu v církvi? Poznáte nevěstku v církvi? Ne? Podívejte se, jak je oblečená. Vždyť smilní s národy. Sestře Shari, která u nás byla na návštěvě, jsme nevěstku ukazovali. Tu duchovní nevěstku. Byl svátek Jana Husa, tak jsme vzali děti do města. Procházeli jsme si historické události a ukazovali jsme jim tu církevní nevěstku, protože jsme je vzali do několika kostelů. Před kostelem jsme zpívali: „Nepřebývá Bůh v chrámech kamenných...“ Všude okolo vidíte zlato, drahou monstrózní výzdobu. To je přece nevěstka, to poznáte podle oblečení. Ona smilní. Smilní s králi tohoto světa. Nevíte, že na politických sezeních jsou církve, že je tam nevěstka, která smilní a kompromituje se se světem? Má s ním obecnství, přijímá peníze atd. Nevěstku poznáte. Když vás vezmu do církevní budovy, musíte poznat, jestli to je nevěstka. Vidíte obrovské oltáře, zlato a slávu světa. Je to stále stejný princip. Jak je oblečena nevěsta Beránkova? Jakou má její oblečení barvu? Bílou.

Dále o slávě čteme: „*A národové lidí k spasení příšlých, v světle jeho procházeti se budou, a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho. A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude. A snesou do něho slávu a čest národů. A neveďte do něho nic poškrábajícího, anebo působícího ohyždnost a lež, než toliko ti, kteří napsaní jsou v knihách života Beránkova.*“ (Zj 21:24-27) To je Boží sláva. Když někdo přijde doprostřed Božího lidu, tato sláva na něm okamžitě začne pracovat. Začne ho usvědčovat z hříchu, z nepravosti, začne ho inspirovat a tlačit na kolena.

Pojďme se ještě podívat na poslední oddíl do Zjevení 3:18, kde Boží slovo říká: „*Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm*

zprubovaného, abys byl bohatý, a v roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí pomaz kollyrium, abys viděl.“ Bůh vybral tyto tři věci a mimo jiné říká: „Nakup bílé roucho.“ Co je to bílé roucho? Můžeme si vzít prostěradlo a bílé roucho si ušít. Je to ono? Ne? Víte, jsem praktický člověk. Řekněte mi, co mám dělat, abych měl bílé roucho. Činit Boží vůli, chodit v Boží spravedlnosti. Pokud nečiníme Boží spravedlnost, jsme nazí. Takže máme chodit ve spravedlnosti.

Bible se vykládá sama sebou. Pojdme se podívat ještě do té samé kapitoly a čtème od 1. verše. Tady se píše jiné církvi, které Bůh říká: *„Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Vím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý. Budiž bedlivý, a potvrď toho, což mělo umřít. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem.*“ Znam znám tvé skutky. Nenalezl jsem skutků tvých plných před Bohem. *„Pomniž tedy, co jsi přijal.*“ Co jsi přijal? Víte, co to je? Někdo se na shromáždění zeptá, lidé se hlásí a říkají: „Ano, tomu věříme, ano, to jsme přijali, do toho jsme se vrhli.“ Někdo třeba říká: „Přijal jsem vizi, přijal jsem slovo, přijal jsem napomenutí, přijal jsem zjevení...“ *„Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej toho.*“ Co znamená „ostříhat“? Hlídej to! Hlídej, co jsi přijal. Církev někdy začnou s vizí, ale neostříhají ji. Přejde rok, dva, a uvadne to. Vždycky si říkám, že jsme si buď museli říct: „Teď už to není Bůh,“ anebo: „Bůh řekl něco jiného,“ nebo: „Tehdy jsme se mýlili.“ My ale říkáme: „Byl to Bůh,“ ale pak to nějak vyšumí.

„Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu. Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily roucha svého, protož budouť se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni.“ Budou se procházet v bílém rouše, nebo jsou hodni. To je čest, procházet se s Ním v bílém rouchu, v rouchu spravedlnosti, protože své roucho neposkvrnili. Dále se píše: *„Kdo zvítězí, tenť bude odín rouchem bílým; a nevymažít jména jeho z knih života.*“ Tady se píše, jak máme zvítězit. Nad čím máme zvítězit, se píše ve verších předtím. *„Kdo zvítězí, tenť bude odín rouchem bílým.*“ Nad čím máme zvítězit? *„Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem.*“ Musíme zvítězit nad touto „neplností“. Musíme zvítězit nad tím, že jsme nestřežili to, co nám Bůh zjevil a svěřil, a že jsme z toho vypadli.

V té samé kapitole se říká: Radím tobě, kup si roucho. Kup si oblečení. To je ta sláva. To je ta sláva, kterou máme být oblečení. Je to

sláva, když jsme oblečeni Jeho skutky, oblečeni Jeho silou, Jeho mocí, spravedlností, okrasou. Amen? To je to, co Bůh chce, abychom učinili. Když nás Bůh nabádá, abychom se oblékli, říká tím: „Chod'te v plnosti skutků. Chod'te v plnosti spravedlnosti. Čiňte věci, které jsem vám položil na srdce.“ Bojujte a pracujte, protože to je ta sláva, kterou se Bůh bude chlubit. Čím myslíte, že se bude chlubit, když se zavřeme někam do pokojíku? On se bude chlubit tím, že řekne: „To je můj lid. To je můj lid!“ Stejně tak se vy chcete chlubit bratřími, svými dětmi, přáteli, a říkáte: „Vidíte, to jsou moji bratři, podívejte se, co udělali.“

Já se chlubím. Když sem přijede sestra Shari, tak se chlubím Janem Husem! Vy ne? Chlubím se a říkám: „Vidíš, to je on, to je náš bratr.“ Jsem také „husita“ a chlubím se jím lidem okolo a chtěl bych se chlubit světu. Chci se chlubit bratřími, chci se chlubit vámi. Bůh říká: „Jste jako napsaný list.“⁵ Haleluja! Bůh se chce námi chlubit. Počkejte, vidím otázky ve vašich očích. Věříte tomu, že se Bůh chce chlubit svými lidmi? Dám vám příklad. Bůh říkal: „Satane, když ses procházel po zemi, všiml sis Joba? Viděl jsi, jak funguje? Vyzkoušej ho, a uvidíš!“ (Job 1:6-12) Vypadá to, jako by Bůh měl potřebu se chlubit. Máte někdy chuť chlubit se svými dětmi, když udělaly něco spravedlivého? Na tom není nic špatného. Bůh se chce chlubit svými lidmi. Bůh se chce chlubit vámi: „To je můj lid, vykoupaný v krvi Beránkově. Je umytý, očištěný, spravedlivý, chodící v bílém rouchu.“ Amen? Přece nechceme, aby se za nás Bůh styděl!

Bůh dává tomu, kdo zvítězí. Dám mu roucho. „*Kdo zvítězí, tent' bude odín rouchem bílým; a nevymažít' jména jeho z knih života, ale vyznámt' jméno jeho před obličejem Otce svého a před anděly jeho.*“ Vyzná jeho jméno. Bude vás znát ze jména. Vyzná: „To je on.“ Amen. Bůh chce, abychom byli obmyti, oblečeni a abychom nesli Jeho jméno. Abychom Mu dělali čest, abychom byli oblečeni ve slávě, a to jak jednotlivci, tak církev jako celek. Amen? A kdybyste náhodou měli dojem, že na oblečení nezáleží, nenechte se mýlit.

⁵ 2. Korintským 3:3 – „Nebo to zjevné jest, že jste vy list Kristův, zpravený skrze přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na deskách kamenných, ale na deskách srdce masitých.“